

ת"פ 34333/09/14 - מדינת ישראל נגד שמעון גלזר

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 34333-09-14 מדינת ישראל נ' גלזר

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון גלזר

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזוכה מעבירות הכשלת שוטר וניסיון להיזק בדדון.

כמפורט בהכרעת הדין, הנאשם הגיע ברכבו לכניסה לשוב בו הוא מתגורר, והבחין במתלונן ובאדם נוסף משוחחים מתוך רכביהם, באופן שחסם את הכניסה לשוב. הנאשם צפר, והרכב החוסם נסע מיד מהמקום ופינה את הדרך. בשלב זה, בו יכול היה הנאשם לנהוג ברכבו ללא הפרעה, העמיד הנאשם את רכבו לרוחב הכביש, וירד מהרכב. הנאשם ניגש אל חלון נהג הרכב בו ישב המתלונן, והחל להכותו באגרופיו, מספר פעמים, לרבות בפניו. בהמשך, פתח הנאשם את דלת רכבו של המתלונן והמשיך להכותו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם התעלף המתלונן, דם רב ניגר מפניו, וכן נגרמה לו חבלה בשפה העליונה שהצריכה טיפול רפואי, לרבות ותפירת השפה.

2. המאשימה בטיעוניה לעונש, עמדה על מעשיו הבריוניים של הנאשם, אשר תקף את המתלונן וגרם לו לחבלות. הנאשם לא הפנים את הפסול במעשיו, אף לאחר שהוצג לו סרטון המתעד את המקרה. בנסיבות אלה, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מאסר למשך 10 חודשים, ובהתחשב בנתוניו של הנאשם, עתרה למאסר בפועל ממש או למאסר בעבודות שרות, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלונן וחתימה על התחייבות.

המאשימה צרפה לטיעוניה, הצהרת נפגע עבירה הכוללת מסמכים שונים, מהם עולה כי בעקבות האירוע שהה המתלונן בחופשת מחלה משך למעלה משבועיים, וכן סבל מתגובה פוסט טראומטית אשר כללה רעידות, הזעות, סחרחורות, קושי בשינה ועוד. המתלונן הדגיש בהצהרה את מידת הפגיעה בבטחונו האישי וכן את

תחושת העלבון שחש.

3. באת כוח הנאשם טענה, כי בעבירות בהן הורשע הנאשם קיימת קשת ענישה רחבה, ומעטים המקרים בהם מוטלים עונשי מאסר לריצוי בפועל. הנאשם בן 67, נעדר עבר פלילי, סובל מבעיות רפואיות שונות, נלחם במלחמת יום כיפור והיה ממקימי הישוב ארגמן בבקעה. לטענתה, האירוע בו הורשע הנאשם אינו מאפיין אותו. לפיכך, עתרה להטלת של"צ, ולכל היותר - מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

הנאשם אמר בדברים אחרונים, שיוטלו עליו מאה שנים. חיו עומדים להסתיים בקרוב.

מתחם הענישה

4. שימוש באלימות היא תופעה קשה ומסוכנת, הפוגעת בזכותו של הזולת לביטחון אישי, ולשמירה על שלמות הגוף והנפש. הצורך בהגנה על ערכים אלו מתגבר, נוכח השימוש הגובר באלימות כפתרון לסכסוכים. בית המשפט העליון הביע לא פעם, את הצורך בהטלת ענישה מרתיעה על מנת להילחם בתופעה זו:

"...האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו..."

(ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.11), פסקה 3 בפסק דינו של השופט ג'ובראן).

בנסיבות המקרה הנדון, מדובר בפרץ של אלימות, כשברקע סכסוך כספי בין הנאשם למתלונן. ללא כל התגרות מצד המתלונן אשר ישב ברכבו לצד הכביש, העמיד הנאשם את רכבו לרוחב הכביש, ויצא מהרכב. הנאשם ניגש, נחוש, אל רכבו של המתלונן, ומיד כשהגיע אליו הלם במכות אגרופ בראשו של המתלונן. בהמשך, פתח הנאשם את דלת רכבו של המתלונן והמשיך להכותו במכות אגרופ לעבר גופו. בשלב זה סגר הנאשם את דלת רכב המתלונן, אך לא הסתפק בתקיפה עד לשלב זה, והמשיך להכות את המתלונן דרך חלון רכבו. מדובר בתקיפה מתמשכת, בלתי מרוסנת, חסרת מעצורים, אשר בסופה הצליח המתלונן לפתוח את דלת רכבו והתמוטט מיד ארצה, כשדם ניגר מפניו. המתלונן נזקק לטיפול רפואי אשר כלל תפירה של חתך בשפה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי לא ניתן לקבוע מתחם ענישה הולם לעבירות אלימות באשר הן, אלא יש לתת דגש משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה ותוצאותיה, כאשר בסוג עבירות זה מדובר במנעד רחב, ומידת הענישה היא בהתאם (ראו את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, בע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013), פסקאות 8-9; ע"פ 1127/13 עמאואל גברזג'י נ' מדינת ישראל, (15.01.2014), פסקה 25).

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה באירוע זה נע בין ארבעה ועד חמישה עשר

חודשי מאסר.

העונש המתאים

5. הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו, גם במהלך ניהול הראיות כאשר הוצג לו סרט המתעד את דבר התקיפה, ואף לאחר שהורשע במיוחס לו. לאורך ניהול ההליך, הפגין הנאשם מזג מתלהם, העולה בקנה אחד עם המקרה הנדון. הנאשם קיבל הזדמנות לומר את דברו בטרם מתן גזר הדין, אך בחר שלא לנצל מעמד זה. על אף האמור לעיל, בהתחשב בעמדת המאשימה לעונש, התבקש הממונה על עבודות שרות לערוך חוות דעת.

הממונה מצא את הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות, ולאחר קושי שעלה תחילה בהגעת הנאשם למקום ריצוי עבודות השירות בשעה היעודה, נפתרה סוגיה זו, באופן בו הנאשם יבצע עבודות שירות במתנ"ס בית שאן.

לצד הנסיבות האמורות לעיל, המעידות על הקושי של הנאשם בקבלת אחריות, יש להתחשב בגילו המבוגר, בעובדה שלא צבר לחובתו כל הרשעה פלילית במשך חייו, וכן במצבו הרפואי כפי שבא לידי ביטוי במסמכים שהוצגו לי. נסיבות אלה מביאות לקבלת עתירת המאשימה, כך שהנאשם ירצה מאסר בעבודות שירות, תוך דגש על נסיבותיו האישיות. בנוסף לרכיב זה, אני מוצא כי יש להטיל פיצוי משמעותי למתלונן, אשר יאזן במעט את תקופת המאסר ואופן ריצוי העונש, וכן יהווה מענה מסוים לנסיבות ביצוע העבירה ולנזק הפיזי והנפשי שנגרמו למתלונן.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, זאת בהתאם לחוות דעת הממונה, במתנ"ס בבית שאן. הממונה על עבודות שירות יתאם עבור הנאשם את מועד תחילת ריצוי העונש.
- ב. שישה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש משחרורו עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 7,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרים תשלומים שווים, החל מיום 1.8.16 ומידי חודש בחודשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשע"ו, 04 יולי 2016, במעמד הצדדים.